

Bla, bla, bla...

À

Portem enguany un temps força llarg de campanyes electorals, entre les municipals, les catalanes i les espanyoles, i veig, amb tristesa i avorriment, que el format d'aquestes no ha variat gens respecte a les de sempre. Un petit, canvi, això sí, és que cada vegada va menys gent als mítings clàssics i que tot es cou en format audiovisual, especialment televisiu. Però, més enllà de les maneres de presentar cada partit la seva candidatura, m'horroritza veure que els programes no tenen gaire importància. Tots són paraules més o menys inflades, atractives o imaginatives i molta "cara" fotogràfica dels candidats. Per cert, fa poc que s'ha posat de moda fer els discursos al faristol amb un fons de persones (preferentment velles i/o joves) assegudes, a manera de decorat, amb la intenció, penso, de fer veure que es parla en nom de la gent. Però tot acaba amb paraules i més paraules, enganyifes sobiranes i anar tirant. No hi ha quasi bé mai possibilitat de comparar programes i maneres racionals d'implantar-los. I sobretot de veure, els que han manat, si realment han complert. O si l'oposició ha fet propostes alternatives, més enllà de la típica denúncia. Molta simplificació conceptual en un món divers i complex, i receptes que es venen com a molt senzilles i miraculoses, en lloc d'explicar la veritat i il·lusionar els votants per canviar, cívicament i amb el sacrifici que pertoca, allò que no funciona.

Realment, si no s'activen maneres més participatives i intel·ligents, tot aquest espectacle esdevé cada vegada menys interessant, fins i tot per a gent polititzada. Precisament i circumstancialment he escoltat una tertúlia a la ràdio, on el Sr. Joaquim Nadal (ex PSC, amb el qual ha tingut càrrecs importants de govern i fa vint anys fou candidat a la presidència de la Generalitat) ha manifestat, sense embuts, que no es pensa mirar cap debat perquè no aporten gran cosa i està saturat. Déu n'hi do!

Crec, doncs, que caldria fer un gir en aquest sentit i poder conèixer i opinar d'una manera més àgil. Precisament el model assembleari que ha posat ara en primera línia la CUP sembla molt democràtic, però ni és àgil ni permet votar des de casa (com també s'hauria de poder fer en les eleccions oficials a través de les noves tecnologies). Per cert, m'angunieja veure com depèn la formació d'un nou govern i engegar seguidament el camí cap a la desconexió d'Espanya, del bon o mal humor d'uns pocs centenars de cupaires que s'aplegaran un dia determinat a decidir en nom de tots. La veritat és que l'error estratègic d'aquesta gent farà història. Crec que amb un pla de xoc social urgent i el pacte dels passos tècnic-legals a seguir hauria de ser suficient. Més endavant ja decidirem quin model d'estat volem. En canvi, ara estan embrancats en politiqueta autonòmica. Però, en fi, aquest és un altre debat. Deixem-ho, doncs, aquí.